

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **P. H.**, zastoupený Mgr. Karlem Neubertem, advokátem se sídlem Oldřichova 1, Třebíč, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 23. 10. 2012, č. j. 29 Af 68/2012 - 87,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 23. 10. 2012, č. j. 29 Af 68/2012 - 87, odmítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutím Celního ředitelství Brno (dále jen „celní ředitelství“) ze dne 22. 4. 1999, č. j. 1148-0101-01/99, č. j. 1151-0101-01/99, č. j. 1152-0101-01/99, č. j. 1153-0101-01/99, č. j. 1154-0101-01/99, č. j. 1155-0101-01/99, č. j. 1156-0101-01/99, č. j. 1157-0101-01/99, č. j. 1159-0101-01/99, a ze dne 23. 4. 1999, č. j. 1141-0101-01/99, č. j. 1142-0101-01/99, č. j. 1143-0101-01/99, č. j. 1144-0101-01/99, č. j. 1145-0101-01/99, č. j. 1146-0101-01/99 a č. j. 1147-0101-01/99. V odůvodnění usnesení krajský soud uvedl, že vycházel z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 10. 5. 2007, č. j. 9 As 24/2007 - 57), podle které v případě odmítnutí žaloby pro opožděnost podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. je soud povinen zcela jednoznačně prokázat, že návrh byl podán opožděně. Z písemného

sdělení celního ředitelství a z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že stěžovatel obdržel napadená správní rozhodnutí dne 3. 6. 1999. Následujícího dne tak počala běžet dvouměsíční lhůta pro podání žaloby směřující proti nim. Posledním dnem lhůty bylo úterý 3. 8. 1999. Žaloba však byla předána k poštovní přepravě až dne 7. 6. 2012, tedy opožděně.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž namítal, že ze skutkových tvrzení obsažených v žalobě vyplynulo, že nemělo být aplikováno ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. K podání předmětné žaloby vedly stěžovatele okolnosti, které vznikly až po uplynutí lhůty, a proto nelze běh lhůty k podání žaloby ust. § 72 odst. 1s. ř. s. omezovat. Tato situace doposud judikaturou řešena nebyla. Až rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 8. 10. 2004, sp. zn. 40 T 25/2000 bylo postaveno najisto, že se stěžovatel nedopustil trestné činnosti, která mu byla kladena za vinu. Právě z informací, které orgánům činným v trestním řízení předal Celní úřad Jihlava, vycházelo trestní řízení vedené proti stěžovateli. I když stěžovatel informoval správní orgán o této skutečnosti, tj. že bylo pravomocně rozhodnuto, že se žádného trestného činu nedopustil, resp. že nebylo prokázáno, že by příslušnému správnímu orgánu jakýmkoliv způsobem uvedl nepravdivé informace, tento i v návaznosti na vyvolanou obnovu řízení rozhodl, že ho v podstatě nezajímá, jak rozhodl soud v trestním řízení a že on má jasně věc prokázanou. Teprve až v návaznosti na výše uvedené se stěžovatel rozhodl bránit svá práva uplatněnou žalobou. Její oprávněnost spatřuje v tom, že jednáním správního orgánu, a to až po vydání zprošťujícího rozsudku v trestní věci, byl porušen zákon. Celní ředitelství mělo v návaznosti na výsledky trestního řízení napadené platební výměry jako nezákonné zrušit, a to buď z úřední povinnosti, nebo na základě podaného návrhu na obnovu řízení. Krajský soud se však vůbec nezaobíral skutkovými tvrzeními obsaženými v žalobě, pouze striktně vycházel z data doručení napadených platebních výměrů. Krajský soud neprokázal, že návrh byl podán opožděně, protože se nezabýval skutkovými tvrzeními v žalobě. Pokud by i přes veškerou stěžovatelovu argumentaci krajský soud žalobu odmítl, měl postupovat podle ust. § 46 odst. 2 s. ř. s. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Celní ředitelství se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnilo se závěrem krajského soudu, který žalobu vyhodnotil jako opožděnou. K tomu uvedlo, že trestní řízení bylo vedeno vedle řízení daňového, zcela na něm nezávisle, přičemž ze skutečnosti ve smyslu zproštění obžaloby nelze automaticky vyvozovat relevantní důvod pro zrušení rozhodnutí v daňovém řízení, případně důvod pro obnovu souvisejících daňových řízení. Z trestního rozsudku explicitně ani implicitně nevyplynuly žádné skutečnosti, které by zpochybnily skutkové okolnosti, na základě kterých byly platební výměry a rozhodnutí o odvolání vydány. Nebyla jím zpochybněna ani vyvrácena zásadní okolnost, že zboží dovážené stěžovatelem do tuzemska bylo v Rakousku nakoupeno za vyšší cenu, než kterou stěžovatel deklaroval při následném celním řízení, na základě kterého bylo zboží propuštěno do režimu volného oběhu. Celní ředitelství již v rozhodnutích o odvolání uvedlo, že daňové řízení se řídí jinými právními normami než trestní řízení, přičemž výsledky trestního řízení nelze považovat za prejudiciální otázku pro vydání platebních výměrů. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí celního ředitelství jsou již 13 let pravomocná a trestní rozsudek, kterým je argumentováno, byl vydán před osmi lety, je podle názoru celního ředitelství kasační stížnost nedůvodná.

pokračování

Vzhledem k tomu, že účinností zákona č. 17/2012 Sb., ve znění zákona č. 407/2012 Sb., ke dni 1. 1. 2013 zanikla celní ředitelství a jejich působnost ve věcech rozhodování o opravných prostředcích přešla na Generální ředitelství cel, je tento správní orgán nyní žalovaným.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán předčasně nebo opožděně.

Podle ust. § 250b odst. 1 o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2002 musí být žaloba podána do dvou měsíců od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Zmeškání lhůty nelze prominout.

Mezi účastníky řízení je sice nesporné, že stěžovatel nepodal v zákonné lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí celního ředitelství žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, ale podle stěžovatelova názoru, že z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 10. 2004, sp. zn. 40 T 25/2000, vyplývají takové skutečnosti, které mu umožňují podat žalobu proti rozhodnutí celního ředitelství i po uplynutí zákonné lhůty.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že posledním dnem lhůty k podání žaloby proti napadeným rozhodnutím celního ředitelství bylo úterý 3. 8. 1999 a pouze v této lhůtě mohl stěžovatel podat žalobu proti předmětným rozhodnutím celního ředitelství u příslušného krajského soudu. Z tvrzení v žalobě nevyplývají žádné skutečnosti, které by zpochybnilly marné uplynutí lhůty pro podání žaloby. Právní úprava soudního přezkumu správních rozhodnutí v rozhodné době stanovila v ust. § 250b o. s. ř. časový rámec pro podání žaloby proti pravomocným rozhodnutím orgánů veřejné správy a pro uplatnění žalobní argumentace, a to lhůtou dvou měsíců. Žalobní lhůta začala běžet dne následujícího poté, kdy bylo rozhodnutí stěžovateli oznámeno (doručeno). Dvouměsíční lhůta pro podání žaloby je dostatečně dlouhá, protože správní žaloba navazuje na zpravidla dvoustupňové správní řízení, což společně umožňuje účastníkovi řízení svůj procesní postup předem plánovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2012, č. j. 6 Ads 10/2012 – 41).

Nelze-li zmeškání lhůty k podání žaloby prominout, nemůže ani výsledek trestního řízení vedeného proti stěžovateli mít žádný vliv na možnost podat žalobu po uplynutí zákonné lhůty k jejímu podání. Poznatky z trestního řízení by za určitých okolností mohly být důvodem pro obnovu správního řízení. Rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení o žádosti o obnovu řízení je rozhodnutím přezkoumatelným ve správním soudnictví (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2012, č. j. 7 Afs 63/2012 – 34, dostupný na www.nssoud.cz).

Poukázal-li stěžovatel na to, že krajský soud měl při odmítnutí postupovat podle ust. § 46 odst. 2 s.ř.s., pro tento procesní postup nebyly splněny zákonné podmínky. V daném případě se nejedná o věci, o nichž by měl rozhodovat soud v občanském soudním řízení, ani o rozhodnutí, jimiž celní orgány rozhodly v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci. Přezkum napadených správních rozhodnutí zcela jednoznačně spadá do pravomoci soudu ve správním soudnictví ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Proto krajský soud žalobu správně odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a nikoliv podle ust. § 46 odst. 2 s. ř. s.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a generálnímu celnímu ředitelství žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu